από κάθε ανθρώπινη λογική για να προσαρμοστεί καλύτερα σε άυλες πραγματικότητες" [...] τίποτα απ' αυτά δεν ισχύει. Ο Ρεμπώ "εγκαθίδρυσε, πέρα από κάθε θρησκεία, τις προσωπικές του πεποιθήσεις βασισμένες πάνω σε στέρεες αρχές". που εκφράζεται με ένα σημαινομενο ευρεως αποδεκτό από τους ομιλητές της γλώσσας, δεν μπορεί να μην λαμβάνει υπόψη της την έννοια της λέξης στο συγκείμενο στο οποίο εμφανίζεται και να παραβλέπει την σύνταξη, πολύτιμο θεματοφύλακα όχι ενός άκαμπτου τυπικού, αλλά του ίδιου του νοήματος.

μούσας Hermes, ο οποίος [illegible] νυμη κολόνια με τη σχετική εικονογράφηση. Στην πρόταση «des noms férocement grecs, slaves, celtiques» πρόκειται για «αγρίως ελληνικά, σλαβικά, κελτικά ονόματα», δηλαδή για ονόματα που δηλώνουν την προέλευσή τους με τρόπο υπέρμετρο, που δεν αφήνει

παραποίηση του νοήματος και εν τέλει της εικόνας, των εικόνων, που είναι η βαθύτερη, η πρωταρχική φύση των *Illuminations*. Τα κύματα χωρίς καράβια –«vagues sans bateaux» λέει ο Ρεμπώ– δεν είναι «αταξίδευτα κύματα»· η πρώτη διατύπωση παρα-

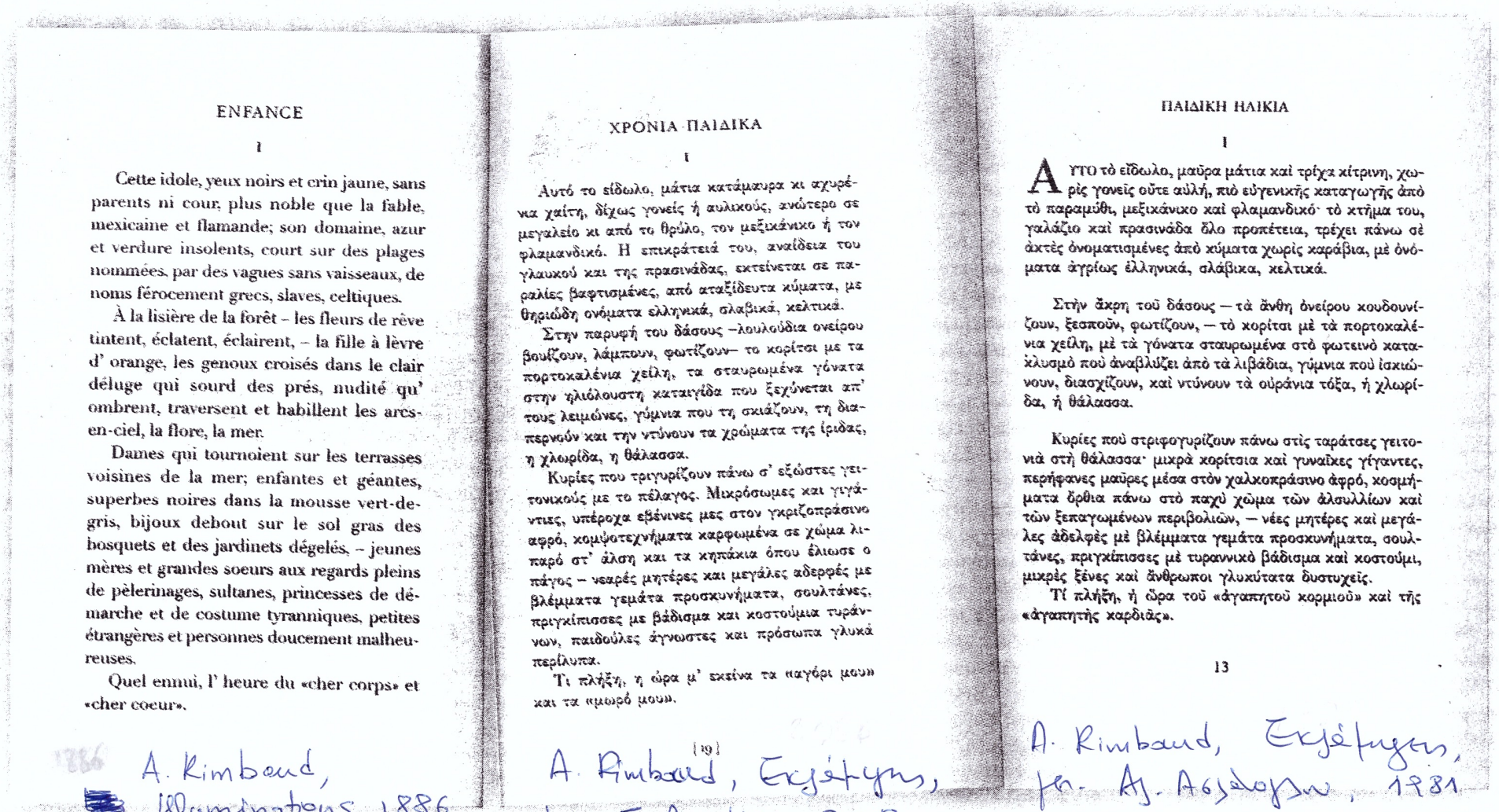

ENFANCE

I

Cette idole, yeux noirs et crin jaune, sans parents ni cour, plus noble que la fable, mexicaine et flamande; son domaine, azur et verdure insolents, court sur des plages nommées, par des vagues sans vaisseaux, de noms férocement grecs, slaves, celtiques.

À la lisière de la forêt – les fleurs de rêve tintent, éclatent, éclairent, – la fille à lèvre d' orange, les genoux croisés dans le clair déluge qui sourd des prés, nudité qu' ombrent, traversent et habillent les arcs-en-ciel, la flore, la mer.

Dames qui tournoient sur les terrasses voisines de la mer; enfantes et géantes, superbes noires dans la mousse vert-de-gris, bijoux debout sur le sol gras des bosquets et des jardinets dégelés, – jeunes mères et grandes soeurs aux regards pleins de pèlerinages, sultanes, princesses de démarche et de costume tyranniques, petites étrangères et personnes doucement malheureuses.

Quel ennui, l' heure du «cher corps» et «cher coeur».

1886 A. Rimbaud, Illuminations, 1886

ΧΡΟΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΑ

I

Αυτό το είδωλο, μάτια κατάμαυρα κι αχυρένια χαίτη, δίχως γονείς ή αυλικούς, ανώτερο σε μεγαλείο κι από το θρύλο, τον μεξικάνικο ή τον φλαμανδικό. Η επικράτειά του, αναίδεια του γλαυκού και της πρασινάδας, εκτείνεται σε παραλίες βαφτισμένες, από αταξίδευτα κύματα, με θηριώδη ονόματα ελληνικά, σλαβικά, κελτικά.

Στην παρυφή του δάσους –λουλούδια ονείρου βουΐζουν, λάμπουν, φωτίζουν– το κορίτσι με τα πορτοκαλένια χείλη, τα σταυρωμένα γόνατα στην ηλιόλουστη καταιγίδα που ξεχύνεται απ' τους λειμώνες, γύμνια που τη σκιάζουν, τη διαπερνούν και την ντύνουν τα χρώματα της ίριδας, η χλωρίδα, η θάλασσα.

Κυρίες που τριγυρίζουν πάνω σ' εξώστες γειτονικούς με το πέλαγος. Μικρόσωμες και γιγάντιες, υπέροχα εβένινες μες στον γκριζοπράσινο αφρό, κομψοτεχνήματα καρφωμένα σε χώμα λιπαρό στ' άλση και τα κηπάκια όπου έλιωσε ο πάγος – νεαρές μητέρες και μεγάλες αδερφές με βλέμματα γεμάτα προσκυνήματα, σουλτάνες, πριγκίπισσες με βάδισμα και κοστούμια τυράννων, παιδούλες άγνωστες και πρόσωπα γλυκά περίλυπα.

Τι πλήξη, η ώρα μ' εκείνα τα «αγόρι μου» και τα «μωρό μου».

[19]

A. Rimbaud, Εκλάμψεις, μετ. Ε. Παχάμης 2008

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

I

Αυτό τὸ εἴδωλο, μαῦρα μάτια καὶ τρίχα κίτρινη, χωρὶς γονεῖς οὔτε αὐλή, πιὸ εὐγενικῆς καταγωγῆς ἀπὸ τὸ παραμύθι, μεξικάνικο καὶ φλαμανδικό· τὸ κτῆμα του, γαλάζιο καὶ πρασινάδα ὅλο προπέτεια, τρέχει πάνω σὲ ἀκτὲς ὀνοματισμένες ἀπὸ κύματα χωρὶς καράβια, μὲ ὀνόματα ἀγρίως ἑλληνικά, σλάβικα, κελτικά.

Στὴν ἄκρη τοῦ δάσους — τὰ ἄνθη ὀνείρου κουδουνίζουν, ξεσποῦν, φωτίζουν, — τὸ κορίτσι μὲ τὰ πορτοκαλένια χείλη, μὲ τὰ γόνατα σταυρωμένα στὸ φωτεινὸ κατακλυσμὸ ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ τὰ λιβάδια, γύμνια ποὺ ἰσκιώνουν, διασχίζουν, καὶ ντύνουν τὰ οὐράνια τόξα, ἡ χλωρίδα, ἡ θάλασσα.

Κυρίες ποὺ στριφογυρίζουν πάνω στὶς ταράτσες γειτονιὰ στὴ θάλασσα· μικρὰ κορίτσια καὶ γυναῖκες γίγαντες, περήφανες μαῦρες μέσα στὸν χαλκοπράσινο ἀφρό, κοσμήματα ὄρθια πάνω στὸ παχὺ χῶμα τῶν ἀλσυλλίων καὶ τῶν ξεπαγωμένων περιβολιῶν, — νέες μητέρες καὶ μεγάλες ἀδελφὲς μὲ βλέμματα γεμάτα προσκυνήματα, σουλτάνες, πριγκίπισσες μὲ τυραννικὸ βάδισμα καὶ κοστούμι, μικρὲς ξένες καὶ ἄνθρωποι γλυκύτατα δυστυχεῖς.

Τί πλήξη, ἡ ὥρα τοῦ «ἀγαπητοῦ κορμιοῦ» καὶ τῆς «ἀγαπητῆς καρδιᾶς».

13

A. Rimbaud, Εκλάμψεις, μετ. Αγ. Αγγελόπουλος, 1981